

A Negyvenedik Vers Rejtett Története – Harmincadik Szám

Ezékiel tizenegyes száma

Jeff Pippenger

2026-09-02

Ezékiel könyvében Jeruzsálem „ostroma” az a „jel”, az a próba, amely által örök sorsunk eldől, mert ez jelzi a fenevad képmének kialakulását.

„Az Úr világosan megmutatta nekem, hogy a fenevad képmása a kegyelmi idő lezárulta előtt fog felállítani; mert ez lesz Isten népe számára a nagy próba, amely által örök sorsuk eldől. ...”

„Ez az a próba, amelyen Isten népének át kell mennie, mielőtt elpecsételtetnék. Mindazok, akik Isten iránti hűségüket az Ő törvényének megtartásával, valamint egy hamis szombat elfogadásának elutasításával bizonyították, az Úr Isten, Jehova zászlaja alá fognak felsorakozni, és megkapják az élő Isten pecsétjét. Akik pedig feladják a mennyei eredetű igazságot, és elfogadják a vasárnapi szombatot, felveszik a fenevad bélyegét.” Manuscript Releases, 15. kötet, 15.

Azok a keresztények, akik Cestius „jele” láttán elmenekültek Jeruzsálemből, azért tették ezt, mert előre figyelmeztetést kaptak, és felismerték a „jelet”, amikor az megjelent. A fenevad képmása kialakulásának felismerése annyit jelent, mint felismerni azokat az „eseményeket”, „előkészületeket” és „mozgásokat”, amelyek a vasárnapi törvényhez vezetnek. A prófétai elemeket, amelyek a „jelet” alkotják, még a jel bekövetkezte előtt kell megérteni. Amikor Cestius megkezdte az ostromot, már túl késő volt megtanulni, mi is a jel.

„Az előkészületek már folynak, és olyan megmozdulások vannak folyamatban, amelyek a fenevad képmének elkészítéséhez vezetnek. A föld történelmében olyan események fognak bekövetkezni, amelyek beteljesítik a prófécia e végső napokra vonatkozó előrejelzéseit.” Review and Herald, 1889. április 23.

Előkészületek, Mozgalmak és Események

A „felkészüléseket”, „mozgalmakat” és „eseményeket” a próba előtt kell felismerni.

„Mindaz, amiről Isten a prófétai történelemben kijelentette, hogy a múltban be kell teljesednie, be is teljesedett; és mindaz, aminek rendelt idejében még el kell jönnie, el is fog jönni. Dániel, Isten prófétája, a maga helyén áll. János a maga helyén áll. A Jelenések könyvében a Júda törzsből való Oroszlán megnyitotta a prófécia tanulmányozói előtt Dániel könyvét, és így Dániel a maga helyén áll. Bizonyosságot tesz arról, amit az Úr látomásban kinyilatkoztatott neki ama nagy és ünnepélyes eseményekről, amelyeket ismernünk kell, miközben beteljesedésük legkülsőjében állunk.”

„A történelemben és a próféciában Isten Igéje az igazság és a tévelygés között régóta tartó küzdelmet tárja elénk. Ez a küzdelem még mindig folyamatban van. Ami egyszer megtörtént, meg fog ismétlődni.” Selected Messages, 2. könyv, 109.

„Tudnunk kell” „a nagy és ünnepélyes eseményeket, miközben beteljesedésük legküszöbén állunk.” A küszöb arra utal, hogy szükségünk van arra, hogy az eseményeket azok beteljesedése előtt megértsük.

„Ám a prófétai ceruza komor vonásai változást tárnak fel ebben a békés jelenetben. A bárányyszerű szarvakat viselő fenevad sárkány hangján szól, és „gyakorolja amaz első fenevad minden hatalmát öelötte”. Az üldözésnek az a szelleme, amely a pogányságban és a pápaságban nyilvánult meg, ismét meg fog mutatkozni. A prófécia kijelenti, hogy ez a hatalom azt fogja mondani „a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevad képét”. [Jelenések 13:14.] A kép az első, vagyis a párdúchoz hasonló fenevad számára készül, amely az, amely a harmadik angyal üzenetében kerül bemutatásra. Ezt az első fenevadat a római egyház jelképezi: olyan egyházi testület, amely polgári hatalommal van felruházva, és felhatalmazással bír arra, hogy minden ellenvéleményt vallót megbüntessen. A fenevad képe egy másik, hasonló hatalommal felruházott vallási testületet jelképez. E kép létrehozása annak a fenevadnak a műve, amelynek békés felemelkedése és szelíd megnyilatkozásai oly feltűnő jelképpé teszik az Egyesült Államokról. Itt található meg a pápaság képe. Amikor országunk egyházai, egyesülve a hit azon pontjai mentén, amelyeket közösen vallanak, befolyásolni fogják az államot, hogy kikényszerítse rendeleteiket és fenntartsa intézményeiket, akkor a protestáns Amerika megalkotja a római hierarchia képmását. Akkor az igaz egyházat üldözés fogja érni, miként Isten ősi népét is. Szinte minden század szolgáltat példákat arra, mire képes a vakbuzgóság és a rosszindulat, amikor Isten szolgálatának ürügye alatt az egyház és az állam jogait védelmezik. A protestáns egyházak, amelyek Róma nyomdokaiban jártak azáltal, hogy szövetséget kötöttek a világi hatalmakkal, hasonló törekvést tanúsítottak a lelkiismereti szabadság korlátozására. A tizenhetedik században a nonkonformista lelkészek ezrei szenvedtek az anglikán egyház uralma alatt. Az üldözés mindig a világi kormányzatok részéről tanúsított vallási részrehajlást követi.” Spirit of Prophecy, 4. kötet, 277.

A fenevad képének kialakulása először az Egyesült Államokban megy végbe, azután pedig a világban.

„Az idegen nemzetek követni fogják az Egyesült Államok példáját. Noha ő jár az élen, ugyanaz a válság fog ránk törni népünkre a világ minden részén.” Testimonies, 6. kötet, 395.

A 313-as milánói ediktum a formálódás kezdetét jelenti, és egyúttal a zárt ajtót is azonosítja a Hetednapi Adventisták számára. A nyugati Constantinus és a keleti Licinius az ediktumhoz egy szerződéses házasságot kötöttek, amikor Constantinus féltestvérét, Constantiát Liciniusnak adta a negyedik szerződéses házasságban, amely prófétai vonalban ábrázolja a Dániel 11 prófétai történetében szereplő hat szerződéses házasság egyikét. Az első kettő az észak és dél közötti háborúhoz kapcsolódott, a következő kettő kelet és nyugat közötti polgárháború volt, az utolsó kettő pedig a pápai egyházi hatalom és az államhatalom jelképes házassága.

II. Antiochosz Theosz Kr. e. 252 körül félretette feleségét, I. Laodikét, hogy feleségül vegye a Ptolemaiosz-házbeli Berenikét (II. Ptolemaiosz leányát). A Szeleukida Birodalom szerződéses házasságai az északi király és a déli király között kötöttek, míg a 313. évi szerződéses házasság a keleti császár és a nyugati császár között jött létre.

II. Antiokhosz Theosz Kr. e. 252-ben kötött szerződéses házassága a Szeleukida Birodalom kezdetét jelképezte, amely mint birodalom Dániel tizenegyedik fejezete tíztől tizenhatig terjedő verseiben ábrázolt történelemben jutott el végkifejletéhez. A Szeleukida Birodalom végső történelmében egy másik szerződéses házasságot is kötött III. Antiokhosz, a Nagy, amikor Kr. e. 193-ban leányát, I. Kleopátra Syrát (a prófétikus történelem legelső Kleopátráját) V. Ptolemaiosznak adta. Abban az időben V. Ptolemaiosz körülbelül 16, Kleopátra I Syra pedig körülbelül 10 éves volt. Házasságuk diplomáciai rendezés volt az ötödik szíriai háborút követően. Az északi és a déli király között Dániel tizenegyedik fejezetében szereplő alfa szerződéses házasság a második szíriai háború végét jelezte.

A prófétai történelem utolsó Kleopátrája kapcsolatba került Julius Caesarral, majd ezt követően Marcus Antoniusszal is. Julius Caesar Kr. e. 44-ben történt meggyilkolása után Kr. e. 43-ban létrejött a második triumvirátus. Három férfi alkotta a triumvirátust, és miután e három közül az egyiket, Marcus Lepidust, Octavianus kiszorította a hármasszövetségből, hatalmi küzdelem bontakozott ki a keletet képviselő Marcus Antonius és a nyugatot képviselő Octavianus között. Brundisiumban Kr. e. 40-ben szerződést kötöttek a két keleti és nyugati vetélytárs között. A szerződés magában foglalta Octavianus nővérének, Octaviának és Marcus Antoniusszal a házasságát is. A szerződés és a vele járó házasság nem bizonyult tartósnak, és miután Marcus Antonius viszonyba keveredett Kleopátrával, Kr. e. 32-ben elvált Octaviától. Az actiumi csatában Kr. e. 31-ben a kelet és a nyugat birodalmi egyetlen hatalommá egyesültek, és Octavianus ezt követően Augustus Caesarrá lett, a római dicsőség és hatalom tetőpontjának jelképe.

Prófétikus értelemben Dániel tizenegyedik fejezetének első szerződéses házassága az északi és a déli király között kötött, annak érdekében, hogy véget vessen az ellenségeskedéseknek a két harcoló fél között, akik Nagy Sándor birodalmának újbóli helyreállításáért küzdöttek. Ez az első szerződéses házasság a Szeleukidák és Egyiptom Ptolemaioszai között a szeleukida és ptolemaioszi királyságok alfa szerződéses házassága volt, amely előképe volt az ugyanazon két hatalom közötti ómega szerződéses házasságnak. Az utolsó, vagyis ómega szerződéses házasságban az egyiptomi történelem legelső, vagyis alfa Kleopátrája vált a prófétikus összekötő kapocssá az utolsó, vagyis ómega Kleopátrához; akinek Marcus Antoniusszal való kapcsolata vált Octavia és Marcus Antonius válásának viszonyítási pontjává. A válás jelezte a kelet Marcus Antoniusa és a nyugat Octavianusa közötti ellenségeskedések megújulását, amelyek Kr. e. 31-ben az actiumi csatában értek véget.

A brundisiumi szerződéses házasság Kr. e. 40-ben a kelet és nyugat közötti küzdelem alfa szerződéses házassága volt, miként Laodiké és II. Theos Antiochus szerződéses házassága is az észak és dél közötti küzdelem alfája volt. A 313-as szerződéses házasság Márk Antonius és Octavia alfa szerződéses házasságának omegája volt, miként V. Ptolemaiosz és I. Kleopátra Szüra közötti szerződéses házasság is az északi és déli királyságok omega szerződéses házassága volt. A

három szerződéses házasság, amely a 313-as omega szerződéses házassághoz vezetett, mind összhangban áll, és három tanúbizonyságot szolgáltat a milánói ediktumhoz kapcsolódó prófétai jellemzőkre. Együtt a kelet, nyugat, észak és dél négy szó szerinti szerződéses házassága összhangban áll a pápaság két jelképes szerződéses házasságával.

496-ban Klodvig, a frankok királya, Klotildát vette feleségül. Klotilda burgund hercegnő volt, II. Chilperik burgund király leánya. Miután apját és anyját egy családi hatalmi küzdelem során meggyilkolták, nagybátyja oltalma alatt élt, mígnem 493-ban feleségül adták I. Klodvighoz, a frankok királyához. Katolikus volt, vagyis a római egyház niceai/ortodox hitét vallotta. Ez megkülönböztette őt a kor számos más germán királyi családjától, akik ariánus keresztények voltak. Anyja, Caretena, katolikus volt, és Klotildát ebben a hitben nevelték fel. Úgy emlékeznek rá, mint aki állhatatosan sürgette Klodvigot, hogy hagyjon fel a pogánysággal, és fogadja el a katolikus keresztiséget; ezt követően az ő 496-ban bekövetkezett megtérése Franciaország és az úgynevezett nyugati kereszténység korai történetének egyik legfontosabb eseménye.

Klodvig megfogadta, hogy ha megnyeri a tolbiaci csatát, áttér Klotild katolikus hitére, és megkeresztelkedik. Az alemannok királya elesett, hadseregük felbomlott, és a frankok győztek. A győzelem után Klotild megszervezte, hogy reimsi Remigius püspök oktassa Klodvigot, és ő meg is keresztelkedett (a hagyomány szerint 496 karácsonyán), több ezer harcosával együtt.

Klodvig a frankok királya volt, ami mai megfogalmazásban Franciaország királyát jelenti. Ő lett az európai királyok közül az első, aki végül feladta pogány vallását, és a katolicizmushoz fordult. Emiatt Klodvigot a „katolikus egyház legidősebb fiának” tekintik, Franciaországot pedig „a katolikus egyház legidősebb leányának” nevezik. 1980-ban, amikor II. János Pál pápa Franciaországba látogatott, ezt kérdezte: „Franciaország, az Egyház legidősebb leánya, hű vagy-e keresztiségedhez?”

Clovisnak a niceai katolicizmusra való megtérése egy jelképes házassági menet kezdetét jelöli, amely elvezetett az 538-as jelképes szerződéses házassághoz. A Clovis és a föld királyaival paráználkodó parázna közötti jelképes szerződéses házasságot Dániel tizenegyedik fejezetének négy korábbi szerződéses házassága előképezte. Clovis volt az első európai király, aki katonai és gazdasági támogatást nyújtott a római egyháznak, ezért Clovist Dániel tizenegyedik fejezetének történelmi leírása is ábrázolja.

És seregek állnak majd az ő részén, és megfertőztetik az erősség szentélyét, és elveszik a mindennapi áldozatot, és felállítják a pusztító utálatosságot. Dániel 11:31.

Klóvisz 496-ban jelzi annak kezdetét, hogy az európai politikai struktúrák „felkeljenek”, hogy segítségére legyenek a pápaságnak hatalomra emelkedése során. Ez egy jelképes menyegzői menet kezdetét jelöli. A vers „fegyveres erői” a „várként szolgáló szentélyt” is megfertőznék, amely mind a pogány, mind a pápai Róma számára Róma városa.

Két szentély

Dániel könyvében két különböző héber szó szerepel, amelyeket „szentély”-nek fordítanak. A „miqdash” és a „qodesh” héber szavakat egyaránt „szentély”-nek fordítják, a qodesh azonban csak

szent valóságot jelölhet, míg a miqdash a szövegösszefüggéstől függően akár szent, akár szentségtelen szentélyre is utalhat.

A harmincegyedik versben szereplő „erősség szentélye” a héber ‘miqdash’, és Róma erejének szentélyét jelképezi, amely mind a pogány, mind a pápai Róma számára Róma városa volt. Az actiumi csatától kezdve, amikor Octavianus egyesítette a birodalmat, a pogány Róma háromszázhatvan éven át (egy ideig) legyőzhetetlen volt, Dániel tizenegyedik fejezete huszonnegyedik versének beteljesedéseként.

Békességesen vonul be még a tartomány legkövérebb helyeire is; és olyat cselekszik, amit sem atyái, sem atyáinak atyái nem cselekedtek: zsákmányt, prédát és gazdagságot szór szét közöttük; sőt terveket sző az erősségek ellen is, de csak egy ideig. Dániel 11:24.

Amikor a pogány Róma Róma városából uralkodott, legyőzhetetlen volt, de amikor Konstantin 330-ban Konstantinápolyba helyezte át a fővárost, beteljesedett a huszonnegyedik vers „ideje”. Amikor Dániel hetedik fejezetének három szarva közül az utolsót (a gótokat) kiűzték a városból, a pápai Róma prófétai értelemben 538-ban elfoglalta a trónt mint a bibliai prófécia ötödik királysága. A gótok ostrom alá vették Rómát, de végül visszavonultak, miután Belisarius, Juszтиниánusz hadvezére biztosította a várost. A római egyház ezután ezerkétszázhatvan éven át uralkodott teljhatalommal, míg Napóleon 1798-ban eltávolíttatta a pápát és száműzetésbe küldte.

Rómát, „az erősség szentélyét” „megfertőzték” (a megfertőzték jelentése: „megsebeztek vagy feloszlatták”) a város ellen folyó szakadatlan hadviselésből eredő „karok” által, amelyet elsősorban a Jelenések könyve nyolcadik fejezetének első négy trombitája ábrázol.

Az ezt követő történelem 496-tól fogva azt látta, hogy Róma városa beszennyeződött, amint a Római Birodalom hatalmából és dicsőségéből a római katolikus birodalom hatalmába és dicsőségébe ment át. Azok a karok eltávolították a pogányság vallását, amelyet az igeszakaszban a „mindennapi” szó jelképez, mivel elfogadták a niceai katolicizmus vallását.

A vouillé-i csatában Klodvig legyőzte II. Alarik ariánus vizigótjait, és elfoglalta Aquitaniát. A győzelem következményeként 508-ban I. Anasztasziosz keleti császár (Konstantinápolyban) kitüntette Klodvigot a vizigótok fölött aratott győzelméért. Tours-i Gergely azt írja, hogy Anasztasziosz elküldte Klodvignak hivatalos okiratait, amelyek konzullá tették őt. Tours-ban, Szent Márton templomában Klodvig bíborszínű tunikát és palástot öltött, diadémot helyezett a fejére, kivonult, és aranyat meg ezüstöt szórt a sokaság közé. Gergely szerint attól a naptól fogva konzulként üdvözölték, és a római császár elismerte, hogy Klodvig törvényes keresztény király nyugaton. Jutalmat kapott azért, mert megtörte az ariánus vizigótokat, akiket Konstantinápoly szintén ellenzett. 508 az az év, amikor a keleten uralkodó császár nyilvánosan megtisztelte a katolikus frank királyt — egyetlen jelenetben egyesül az egyház, a győzelem és a római legitimáció. 508 az az év, amikor a frank katolikus királyság, miután megtörte az ariánus vizigót uralmat, Galliában az uralkodó katolikus hatalomként állt. Klodvig az első jelentős barbár király, aki a niceai katolicizmusért harcolt az ariánus királyságok ellen, és így a francia szerep mint „az Egyház legidősebb leánya” ösképe. Klodvig az 496-tól 508-ig terjedő időszakot képviseli, és a szimbolikus házassági szerződés alfa-szimbóluma. Az 508-tól 538-ig terjedő harminc évet

Jusztiniánusz képviseli, aki a menet omega-szimbóluma.

538-ban a „karok” 1260 évre a pápai hatalmat a föld trónjára emelték. Ekkor teljesedett be jelképesen a szerződéses házasság a házassági menet végén, amely 496-ban kezdődött. 1798-ban a szerződéses házasság, amely Róma pápája és a franciaországi Klodvig között kezdődött, felbontatott, amikor a franciaországi Napóleon elvált a pápai hatalomtól azáltal, hogy tábornokával foglyul ejtette a pápát.

Az alfa jelképes pápai szerződéses házasság, amely 496-ban kezdte meg házassági menetét, 538-ban, a vasárnaptörvény idején teljesedett be, majd ezt követően 1798-ban érvénytelenítettet, miként Dániel tizenegy minden egyéb szerződéses házassága is. A Jelenések könyve hozzátesz valamit a pápai házassági kapcsolathoz Európa királyai és a katolicizmus pápai között, mert a Jelenések könyve tizenkettedik fejezetének sárkánya egyaránt a Sátán és a pogány Róma királyai.

„Így tehát, míg a sárkány elsődlegesen Sátánt jelképezi, másodlagos értelemben a pogány Róma szimbóluma.” The Great Controversy, 439.

A Jelenések könyvében János tájékoztat bennünket arról a három dolgról, amelyet a királyok (a sárkány) a katolicizmus tengerből feljövő fenevadjának adtak.

És a fenevad, amelyet láttam, hasonló volt a párduchoz, lábai pedig olyanok voltak, mint a medve lábai, szája pedig olyan, mint az oroszlán szája; és a sárkány neki adta az ő erejét, az ő királyi székét és nagy hatalmát. Jelenések 13:2.

496-ban Európa királyai elkezdtek a pápai fenevadnak adni „erejüket”, amint azt katonai hatalmuk és gazdasági támogatásuk jelképezte. Birodalmuk fővárosát 330-ban Konstantinápolyba helyezték át, így Róma városa a pápai hatalom „székhelyévé” vált. Az „erők” ezt követően Jusztiniánusz 533-as rendeletével a pápai egyházat mint minden egyház fejét azonosították. A rendelet magában foglalta katonai erejük felhasználását is azok üldözésére, akiket a pápaság eretnekeknek minősített, ily módon polgári „hatalmukat” a pápák kezébe helyezve.

A pápaság és Európa királyai közötti alfa szövetségi házasság 496-ban, Klodviggal kezdődött. 508-ra a pogányságot, a birodalom törvényes vallását félretették a niceai katolicizmus vallása javára. 533-ban Justinianus a pápaságot minden egyház fejének nyilvánította, és a megfelelő trónok törvényes hatalmát átadta a pápai hatalomnak.

Az Alfa és Omega trónja

330-ban Róma városát a római egyház kezébe hagyták, ahol ő foglal majd helyet mindaddig, amíg Krisztus második eljövetelekor el nem pusztul a tűz tavában. 538-ban ismét hivatalosan helyet foglalt a pápai trónon, ezáltal azonosítva a 330-tól 538-ig terjedő történelmet mint olyan prófétai időszakot, amely egy alfa székkal kezdődik és egy ómega székkal végződik. Ez az időszak a bibliai prófécia negyedik királyságának (Pergamosz) befejeződését jelképezi mint fokozatos hanyatlást, amely 330-ban kezdődik és 538-ban, Thyatira eljövételével ér véget. Mind a nyugati, mind a keleti Róma folytatta lassú felbomlását 538 után is, de az időszak a szék átadásával kezdődött, amely 330-ban Róma városának a pápaság részére való átadását jelképezi, mígnem 538-ban a szék nem

pusztán a város feletti trónná, hanem a város által jelképezett királyság feletti trónná lett.

A 330-tól 538-ig terjedő időszak egy meghatározott prófétai periódus, amely kijelöli a pápaság felhatalmazásának „nyolc” útjelzőjét. Ez a nyolc lépés megismétlődik a pápaság halálos sebének meggyógyításában a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején.

A nyolc lépés közül az első Róma városának a pápai hatalomnak való átadása volt, a nyolcadik lépés pedig a városnak mint a bibliai prófécia ötödik királysága trónjának való átadása. Ez 538-at az ülőhelynek azonosítja, valamint mint „a nyolcadik lépést, amely az előző hét lépésből való”. Az első lépés az ülőhely átadása volt, és a nyolcadik lépés is az ülőhely átadása volt; így az első lépés 330-ban az alfa, és 538 az ómega. Két ülőhely, három szarv eltávolítása, a mindennapi elvétele, Klodvig megtérése és Jusztiánusz rendelete összesen nyolc lépést tesznek ki, amelyek azonosítják a házassági menetet, és végső soron magát a házasságot.

1798-ban Franciaország, az a hatalom, amely a tíz európai királyt képviselte, és amely 538-ban a pápaságot a trónra helyezte, ugyanarról a trónról el is távolította a pápaságot. Az 538-tól 1798-ig terjedő történelemben ábrázolt alfa szövetségi házasság előképe a pápai hatalom omega szövetségi házasságának a Jelenések könyve tizenhetedik fejezetének tíz királyával. A 496-tól 538-ig tartó házassági menet nyolc lépést jelképez, amelyek összhangban állnak az Egyesült Államok utolsó nyolc elnökével. Klodvig és Franciaország a tíz európai király jelképei. Az Egyesült Államokat képviselik, amely a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynél a Jelenések könyve tizenhetedik fejezetének tíz királya közül az első számú királlyá lesz.

Dániel tizenegyedik fejezetének öt korábbi szövetségi házassága összhangban áll az utolsó napok hatodik és végső szövetségi házasságával. Az észak és dél közötti alfa és ómega szövetségi házasságok a délről való menyasszonyt az alfaként azonosítják, az ómega pedig egy északról való menyasszony. A pogány Róma szövetségi házasságaiban a keletről való alfa menyasszony adatott a nyugatnak, és az 313-as ómega egy nyugatról való menyasszony volt. E négy házasságot prófétailag I. Kleopátra és az utolsó Kleopátra kapcsolja össze. A pápai Róma jelképes szövetségi házasságában a vőlegényt egy tíz királyból álló prófétai szövetség elsődleges királya képviselte, aki egyesült menyasszonyukkal — Róma skarlátvörös asszonyával. A válást 1798-ban a tíz király elsődleges királya hajtotta végre.

A 313-as szövetségi házasság a pápai hatalomnak az Egyesült Államokkal kötött végső szövetségi házasságát jelképezi — a Jelenések könyve tizenhetedik fejezetének tíz királya közül az elsőrendű királyt; egy kétszarvú hatalmat, amelyet Franciaország kétszarvú hatalma mintáz előre. Az a történelem, amely Klovisszal kezdődött 496-ban, és végül Justinianus 533-as rendeletéhez, valamint a pápaság 538-as trónra emeléséhez vezetett, az 1989-től a vasárnapi törvényig terjedő történelmet jelképezi.

Ezeket a dolgokat a következő cikkben folytatjuk.